

ΕΤΕΡΩΝΥΜΑ

Γράφει ο Κώστας Καραμάρκος → <http://endeaneos.blogspot.com.au>

Καλοκαίρι 2004. Αναπολώνοντας μια «άλλη» Ελλάδα...

Με αφορμή τους δυο φιλικούς ποδοσφαιρικούς αγώνες της Εθνικής Ελλάδας με την Εθνική Αυστραλίας σε λίγες εβδομάδες, στο Σύδνεϋ και στη Μελβούρνη, επαναφέρω στην μνήμη μου/μας σήμερα παλαιότερο άρθρο μου σχετικού αθλητικού και ποδοσφαιρικού ενδιαφέροντος.

Πόσο πιο χαμηλά μπορούμε να πέσουμε ακόμη αδέρφια;

Λένε και οι κοινοτυπίες αλήθειες...

«Η του ύψους ή του βάθους οι Έλληνες». Ικανοί για τα καλύτερα αλλά και για τα χειρότερα ταυτόχρονα. Εκρηκτικοί και συλλογικοί εκεί που δεν το περιμένεις μερικές στιγμές, παραιτημένοι, κουρασμένοι, αδιάφοροι τις περισσότερες...

Η κανονικότητα, η μεθοδικότητα, η συνέχεια, η συνέπεια, η διάρκεια, ο ορθολογισμός, όλες αυτές οι αναγκαίες συνθήκες για μια καλύτερη συλλογική πορεία, αναζητούνται χωρίς να βρίσκονται τις περισσότερες φορές, στις περισσότερες εκδοχές του νεοελληνικού μας βίου...

Από τη μια, η μιζέρια, η παραίτηση, τα οικονομικά, τα κοινωνικά τα πολιτικά αδιέξοδα του σήμερα... Κι από την άλλη...

Εκείνο το εκρηκτικό, εκείνο το ονειρικό, εκείνο το ελπιδοφόρο καλοκαίρι του 2004, όταν η εθνική ομάδα ποδοσφαίρου με προπονητή το θείο Ότο αναδεικνύονταν πρωταθλήτρια Ευρώπης και η Αθήνα διοργάνωνε ακριβούς αλλά πολύ καλούς Ολυμπιακούς Αγώνες.

Πού πήγαν η συλλογική χαρά, η συλλογική περηφάνια, η συλλογική ανάταση εκείνου του καλοκαιριού, που φαντάζει τόσο μακρινό και τόσο «απίθανο» στις μέρες μας;

Που εξαφανίστηκαν οι πειθαρχημένοι οδηγοί που δεν παραβίαζαν τις ολυμπιακές λωρίδες κυκλοφορίας στους αυτοκινητόδρομους; Σε ποια νεοελληνική

εξατομικευμένη πραγματικότητα, χάθηκαν οι δεκάδες χιλιάδες χαρούμενοι, ευγενικοί και αποτελεσματικοί εθελοντές των Ολυμπιακών Αγώνων, που αργότερα «πηδούσαν» μαντρότοιχους, για να πάρουν ως αναγνώριση της προσφοράς τους κινητά τηλέφωνα που είχαν ήδη «εξαφανιστεί»;

Που κατέληξαν εκείνα τα ποτάμια των χαρούμενων φιλάθλων, που καταλάμβαναν τις κεντρικές πλατείες της Ελλάδας, μετά από κάθε νίκη της εθνικής; Πώς συνέχισαν τις ζωές τους τα «μυλιούνια» που καλωσόριζαν μαζί με το συγχωρεμένο το Χριστόδουλο την εθνική ομάδα ποδοσφαίρου στο Παναθηναϊκό Στάδιο; Θα μπορούσε η Εθνική ποδοσφαίρου, η ομάδα που πριν λίγες μέρες έχασε στην έδρα της από την Ισλανδία, να ξαναζηήσει παρόμοιες στιγμές στο μέλλον; Θα μπορούσε η εθνική ομάδα ποδοσφαίρου να παρέμεινε ή να επανέρχονταν στατιστικά στις 15 με 20 κορυφαίες ομάδες του κόσμου, αν δεν υπήρχε αυτή η εξαίρεση στη νεοελληνική, στην εργασιακή, στην αθλητική μας κουλτούρα, αν δεν παρέμεινε προπονητής για τόσα χρόνια ο Γερμανός Ότο Ρεχάγκελ;

Σημαδούρες μιας ολόκληρης εποχής οι Ολυμπιακοί Αγώνες της Αθήνας, πριν και μετά... Τα εργοτάξια της πρωτεύουσας πριν τους αγώνες, τα εγκαταλημένα, τα

παραιτημένα κτήρια μετά... Οι τελετές έναρξης και λήξης των αγώνων του Δημήτρη Παπαιωάννου και των συνεργατών του, τα καμώματα της Γιάννας, η εθνική μας έπαρση τότε...

Σημαδούρες μιας ολόκληρης εποχής ο Ότο Ρεχάγκελ, ο Γιάννης Τοπαλίδης, ο Κώστας Κατσουράνης, ο Γιώργος Καραγκούνης, αυτοί που σταμάτησαν το ποδόσφαιρο, οι νέοι που ήρθαν να συνεχίσουν στο δρόμο των παλιών, ο Θεόδωρος Ζαγοράκης που έγινε πρόεδρος του ΠΑΟΚ, ο Άγγελος Χαριστέας που μετά «σκουρίαζε» ως αναπληρωματικός σε πάγκους άλλων χωρών, ο Τραϊανός Δέλλας που συνέχισε τη ζωή του με τη Γωγώ Μαστροκώστα, ο Αντώνης Νικοπολίδης, ο Ζήσης Βρύζας, ο Γιώργος Χελάκης που καθιέρωσε τον όρο «πειρατικό», για εκείνη την Εθνική του 2004, στα γήπεδα της Πορτογαλίας.

Ορισμένες γενιές έχουν να θυμούνται ως ορόσημα στις ζωές τους, στις καρδιές τους, στο φαντασιακό τους, τους αγώνες της Εθνικής Αντίστασης, το Woodstock, τον ξεσπκωμό του Πολυτεχνείου, την άνοιξη της Πράγας, το γαλλικό Μάη του 1968, τη νίκη του ΠΑΣΟΚ το 1981, την πτώση του τείχους του Βερολίνου...

Άλλες γενιές, σε λιγότερο «πρωικές», συλλογικές και χειραφετημένες εποχές σε αυτόν εδώ τον τόπο, ιδιαίτερα στην εποχή που διανύουμε ως χώρα και ως κοινωνία, θα συμπληρώνουν τις έντονες θύμισες της ζωής τους, θα συμπληρώνουν τις δικές τους μυθοπλασίες, τις δικές τους διαδρομές στο χρόνο, θα κρατούν ως «γλυκιά», ως ιστορική ανάμνηση ανάμεσα σε άλλα και την περιρρέουσα ατμόσφαιρα, την τόσο μακρινή σήμερα, εκείνου του καλοκαιριού του 2004...

Όταν η Αθήνα διοργάνωνε επιτυχημένους Ολυμπιακούς Αγώνες, εκπλήττοντας ευχάριστα κι εμάς τους ίδιους.

Όταν η Εθνική Ομάδα Ποδοσφαίρου αναδεικνύονταν Πρωταθλήτρια Ευρώπης στα γήπεδα της χώρας του Πεσόα, των φάντος, των αποικιοκρατών, της επανάστασης των γαρυφαλλών, αλλά και του Μανουέλ Μπαρόζο...

